

Kázeň z evanjelických Služieb Božích v Bratislave (Lamač/NK), 19. 10. 2025, 10.00/18.00, 18. nedeľa po Svätej Trojici; téma nedele: **Poslušnosť lásky**, piesne: ES č. 190, Žalm 119, 89 - 94, 443, 534, A 59, téma kázne: **Čo od nás Boh žiada?**

5. Mojžišova 10, 12 - 15: „¹² Izrael, čo žiada teraz od teba Hospodin, tvoj Boh? Len to, aby si sa bál Hospodina, svojho Boha, aby si chodil len po Jeho cestách, aby si Ho miloval, aby si slúžil Hospodinovi, svojmu Bohu, celým srdcom a celou dušou, ¹³ aby si zachovával príkazy Hospodinove i Jeho ustanovenia, ktoré ti dnes prikazujem, aby ti bolo dobre. ¹⁴ Hľa, Hospodinovi, tvojmu Bohu, patrí nebo i nebesá nebies, zem i všetko, čo je na nej; ¹⁵ ale iba k tvojim otcom priľnul Hospodin s láskou a vyvolil si ich potomstvo, totiž vás, spomedzi všetkých národov, ako je tomu dodnes.“

Milí bratia a milé sestry!

Neprijemný dojem. To na prvé počutie vzbudzuje text, ktorý sme práve počuli z 5. knihy Mojžišovej. Akoby viera v Boha bola samý príkaz, poslúchanie, poddanosť a podriaďovanie sa Bohu. Takýto neprijemný dojem v nás zanechávajú biblické výzvy: Tvoj **Boh žiada aby si sa Ho bál, aby si chodil po Jeho cestách** - t. j. kam Ti to On nalinajkuje, **aby si Ho poslúchal**. Zdá sa, že to je možno čosi ešte tak pre tyranský starovek či feudálny stredovek, zato nič pre našu slobodnú dobu.

Nedajme sa však pomýliť! **Pán Boh nevydal svoje príkázania, aby nás nimi obmedzoval, prinútil k poslušnosti, či strašil trestom za ich**

prestupovanie. On vie, že rozkazmi a strachom nemožno nikoho prinútiť, aby miloval. Ak počutý biblický text čítame v súvislostiach (a práve takto máme Písmo sväté čítať), zistíme, že **Božie požiadavky nie sú zbierkou nezmyselných nariadení. Nevydáva ich cynický - despotický tyran, ale náš Stvoriteľ - Boh, ktorému patrí nebo, zem i všetko čo je na nej** (v. 14), **teda i my, ty aj ja**. „Ved' komu inému by mala patriť zem so všetkým, čo je na nej, ak nie svojmu Tvorcovi?“ (Miloš Bič). **Ten, kto od nás nemá žiada, nie je nik iný ako Boh, ktorý si nás vyvolil, ktorý k nám priľnul svojou láskou. On nám túto lásku najzreteľnejšie preukázal, keď Ježiš vzal na seba trest, ktorým sme mali byť my potrestaní za naše hriechy**. Vskutku, **Ten, kto nariaďuje, kto od nás nemá žiada, nie je nik iný než náš milujúci Pán, ktorý nám nehodným dáva novú šancu; ktorý nám chce dobre**. Pre Boží ľud izraelský bolo touto novou šancou opätovné vydanie Desatora. Keď Izrael prvé dosky Desatora svojou nevernosťou Bohu a hriechom pošliapal, Pán Boh mu dáva tabule s **10-mi Božími príkázaniami** nanovo - **ako svetlo pre cestu nástrahami života**. Pre nás je touto druhou šancou milosť darovaná v ukrižovanom a vzkriesenom Ježišovi Kristovi. V ňom si nás Otec nebeský prijal za svoje deti.

Pre Božiu lásku dokázanú nám mnohorakým spôsobom, najmä Ježišovou obeťou za nás, sa oddá Pána Boha poslúchať.

Je múdre konať, čo od nás žiada. Čo od nás Boh žiada?

V prvom rade **báť sa Hospodina**. Čo znamená báť sa Pána Boha, výstižne zodpovedal Martin Luther. Výklad každého z 10-tich Božích prikázaní uvádza vetou: „**Máme sa Pána Boha báť a Ho milovať.**“ Bázeň pred Bohom nemá nič spoločného so strachom, či panickou hrôzou, ale súvisí láskou k Nemu – s tým, že sa bojíme zarmútiť Toho, ktorý nás má rád. **Báť sa Pána Boha znamená báť sa Ho sklamať, zarmútiť Ho. Báť sa spôsobíť Mu žiaľ, bolesť.** Ctiť Ho spoločne, verejne na Službách Božích, no pripojiť k týmto vonkajším prejavom zbožnosti aj skrytú bázeň srdca. Teda báť sa sklamať Pána Boha vtedy, keď sa na nás nik z ľudí nedíva. Báť sa Ho zarmútiť aj v rodine, v škole, v práci, pri oddychu, ale aj uprostred kríža. – V tých okolnostiach, do ktorých nás Pán Boh postavil.

Máme takúto bázeň pred Pánom Bohom? Alebo sme našu bázeň pred Hospodinom zúžili len na mechanickú účasť na bohoslužobných obradoch? Ak by ostalo len vonkajšej zbožnosti, potom naša bázeň nie je iná, ako tá, ktorú mali aj pohania i formálni kresťania všetkých čias. **To, čo Pán Boh od nás žiada, je báť sa Ho zarmútiť - sklamať, myšlienkami, slovami i skutkami v každodennom živote.** Len keď máme takúto bázeň, bude naše vonkajšie uctievanie Pána Boha bohoslužbou a nie bohorúhačstvom.

Pán Boh od nás žiada, bázeň – to, aby sme báli Hospodina zarmútiť. **Ako sa pravá, biblická bázeň pred Pánom Bohom prejavuje? – Úsilím neskíznuť z Božích ciest. Tým, že neopustíme Božie chodníky.** Keď vodiči zbadajú dopravnú značku „prikázaný smer jazdy“, nepovažujú ju za príťaž. Je samozrejmé, že sa nevydajú iným smerom, lebo vedia, že tam by na nich číhalo nebezpečenstvo. Tak je to aj s Božími cestami. Kto sa vzpiera vydať sa nimi, kto schádza z Božieho prikázaného smeru jazdy, ten koná vždy deštruktívne proti sebe a spravidla aj proti blíznym. Putovanie po Božích cestách, denné napĺňanie Božích požiadaviek nás má ochrániť pred týmto nebezpečenstvom. **Pán Boh nám dal spoznať svoju vôľu, dal nám svoje prikázania ako svetlo na cestu nástrahami života.** Nevyzýva nás kráčať Božími cestami preto, že nám chce nalinajkovať život, ale z lásky k nám – preto, aby sme nezablúdili, nespadli do hriechu, nestážili život iným, ani sebe.

V našej vlasti dnes hľadáme spôsoby, ako by sme mohli lepšie napredovať. Potrebujeme orientáciu pre správny spôsob života. Biblia nám ju ukazuje. **Nepochybujme, že neskíznuť z Božích ciest, je najlepší program pre náš život: osobný, aj pre život v spoločenstve cirkvi a národa. Žiadny lepší smer ako kráčať Božími cestami - za program pre náš život ešte nik neponúkol.** Ak chce niekto kresťanstvo vykázať do súkromia, je slepá ulička. Veď len uvážme, ako by

sa nám žilo, keby čím viac ľudí žilo čestne, s vedomím: raz sa budem Pánu Bohu zodpovedať. O čo lepšie by sa nám žilo, keby ľudia na zodpovedných miestach hľadali to, čo slúži spoločnému dobru a nie iba sympatizantom a podporovateľom ich politickej strany. O čo lepšie by sa nám žilo, keby sme i my sami neboli rozpoltení a naša láska k Pánu Bohu bola láskou nie vypočítavou, ale poslušnou. Kráčať po Božích cestách je neraz nepohodlné. Môže sa javiť, že úzka Božia cesta nás nikam neprivedie, že treba ísť smerom, ktorým sa hrnie väčšina. Nenechajme sa oklamať! **Božie cesty majú dobrý cieľ. A ak nám dá Pán Boh kráčať cestou úzkou, nezriedka cestou kamenistou a trnistou, On nám dá aj dobré topánky, aby sme vydržali ísť a došli až do cieľa.**

Ako kedysi Izrael i nás dnes ohrozuje modloslužba. Nie síce modly odliate z kovu, ale modly pýchy, úspechu, slávy, schopnosť dobre zarobiť, čo i nepoctivo. Pritom bez Božieho požehnania by boli márne naše namáhania.

Ako evanjelickí kresťania nemusíme trpieť komplexami menejcennosti. Smieme byť Bohu vďační, že sme Jeho pravdy spoznali práve v evanjelickej a. v. cirkvi, že Hospodin cez ňu mnohokrát hovoril a konal v našom národe. Bolo by málo, keby sme sa dovolávali iba toho, čo bolo kedysi, čím sa z Božej milosti stali tí pred nami, no keby väčšina nás - súdobých evanjelikov nechodila po Božích cestách. V pokání nám treba priznať, že

skôr toto je realita. **To, že patríme do spoločenstva evanjelických a. v. kresťanov nie je medailou - vyznamenaním, ktoré sme získali vlastným výkonom. Je to zásluha Božieho milostivého vyvolenia - toho, že Pán k našim otcom i k nám s láskou priľnul - v láske na nás pohliadol.** Ak patríme k tým, ktorým bolo Bohom mnoho darované, usilujme sa, aby naša láska k Pánovi a Jeho cirkvi nebola samochválou, vzťahom, z ktorého by sme chceli čerpať kúsočky slávy pre seba. **To, že aj nás si Pán Boh vyvolil a k nám sa láskavo sklonil, využime na službu Hospodinovi celým srdcom, celou dušou - celou bytosťou. Využime to, aby naša láska k Bohu bola láskou poslušnou, aby sa vďačnosť za nezaslúžené Božie milosrdenstvo stala miazgou nášho života. Tak môžeme obstať pred modloslužbou, ktorá nás ohrozuje.**

Namieste je otázka, ako môžeme celou bytosťou poznávať, milovať Hospodina a slúžiť Mu? Spomeňme aspoň niečo, čo k takému životu neodmysliteľne patrí.

Počúvanie Božieho slova. Nielen v súkromí, ale aj v spoločenstve cirkevného zboru. Podľa zvesti Biblie riadme svoje slová i činy, navzájom sa povzbudzujme i v láske napomínajme. Božie slovo počúvajte i poslúchajte.

K tomu, ako môžeme celou bytosťou Hospodina poznávať, milovať Ho a slúžiť Mu, patrí aj **verný modlitebný život.** Ved' ako môžem mať niekoho rád, keď sa s ním netúžim zhovárať?

Modlievajte sa radi a pravidelne. Nech sa nám však modlitba nestane prostriedkom najmä na získavanie výhod od Boha, (zdravia v chorobe, pomoci v skúškach a pod.), ale prostriedkom, ako sa k Nemu obracať vo chvíľach radosti a skúšok. Prostriedkom, aby sa vďačnosť k Pánu Bohu stala miazgou nášho života.

K láske a službe Bohu patrí aj **obetavá láska a služba ľuďom** (por. 5M 10, 17b - 19). Tým, s ktorými žijeme, ktorých stretávame v rodine, v práci, pri cestovaní, oddychu, i tým, ktorí trpia. **V každom z ľudí k nám prichádza Kristus.** Čímkol'vek im v lásku pomôžeme, to vykonáme samému Kristovi (por. Mt 25, 40 . 45).

Počúvanie a poslúchanie Božieho slova, verný modlitebný život i obetavá láska a služba ľuďom, to všetko stojí silu, odvahu, disciplínu, zriekanie sa pohodlia. Určite v tom zostaneme ďaleko od dokonalosti. **Nejde však o to, aby sme boli bezchybní, ale aby sme išli dobrým - Božím - Ježišovým smerom.** - Aby, bolo dobre nie len nám (5M 10, 13b), ale aby Božiu cestu a spásu spoznalo čo najviac ľudí. I preto sa oddá Pána Boha poslúchať aj preto je hodno konať, čo od nás žiada.

Zaiste to nie je nič nové. Už sme to viac ráz počuli. Text, nad ktorým sa dnes zamýšľame je z 5M, zvanej i Deuteronomium (Druhý zákon). Ide v nej o opakovanie Božieho zákona. A **keď to, čo nám dnes z Božieho slova znelo, nie je pre nás novinkou, predsa opakovaním a najmä praktizovaním „starých známych“ Božích**

právd, sa v nás i okolo nás môže zrodiť niečo nové, Božie.

Žijeme vo svete, v ktorom, žiaľ, o mnohých platí, že „*hľadajú len svoje a nie, čo je Krista Ježiša*“ (F 2, 21). Zvlášť pri každodenných povinnostiach sa ukáže, či sa bojíme zarmútiť Pána Boha; ukáže sa, po akých cestách chceme kráčať, koho chceme poslúchať, komu slúžiť. **Každá zvesť Božieho slova, každé Služby Božie sú „trenažérom“, v ktorom trénujeme, ako na Božej ceste dobre obstáť, ako z nej nezísť, neskĺznuť, ako na nej nenaraziť, neublížiť sebe ani druhým.** Vstúpme do nového týždňa s vďakou za to, čo od Pána Boha prijímame. S pokorou i pevnou vierou, že On žehná každého, kto sa na Božiu cestu odváži vykročiť, že Božia cesta je cestou ku krajšiemu, zdravšiemu a požehnanejšiemu životu. Amen. *Použitím viacerých prameňov: Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár*